

Përshkrimi i botës shpirtërore të Aradit

Më kot u përpoq të flinte, se gjumi i kishte ikur dhe s'e zinte që s'e zinte. Me sy të hapur apo të mbyllur, ai shihte gjithnjë Bardhën, herë ashtu si e kishte parë të parën herë tek e ëma, herë me ato tiparet e nuses së re të ulur pranë Anulit, të turpshme e të druajtur e me zemrën të çuar peshë nga përkëdheljet dhe të puthurat e zjarrra të shokut të tij.

Nuk ishte çlodhje e prehje kjo, por një torturë e vërtetë që hiqte i shkreti djalë, një torturë e tmerrshme, për vdekje, e padurueshme, që do t'ia kishte marrë shpirtin më në fund, sikur kënga e këndesit, që paralajmëronte ardhjen e agimit me gishta të trëndafiltë, si thonë poetët, të mos ia kishte zhdukur vegimin e trishtueshëm që e sfiliste pa mëshirë.

Përshkrim mjedisi

Kishte filluar të zbardhëllonte. Majat e maleve, që rrethojnë qytetin e Shkodrës si ndonjë brez tunxhi, dukeshin të mbuluara me një vel ngjyrë trëndafili, të cilit avullimet e mëngjesit i jepnin nuanca aq të ëmbla e të buta, saqë asnjë penel nuk do të mund t'i pikturonte.

Ujërat e kulluara të Kirit, që zbresin nga malet dhe rrjedhin nëpër një shtrat shkëmbor rreth qytetit, lëshonin një shushurimë aq të ëmbël, saqë do të thoshe se ishte jehona e largët dhe e mbytur e një fanfare; dhe rënkimi i ngjirur i Bunës i shtonte një vesk të egër harmonisë së kësaj muzike, që flet gjuhën e zanave e të driadave të maleve e të pyjeve tona të freskëta e vetmitare.